వచ్చినప్పుడు వాడు అవతారపురుషుడు అని అందరికీ తెలియదు. జ్ఞానం తాలుక వైభవం లేనివారు, సాధనా సంస్కారం లేనివారు, సహృదయం లేనివారు అవతారపురుషుడిని గుర్తించలేరు, అవకాశాన్ని కూడా వదిలేస్తారు. ఏదో రమణమహర్షిగారిని దర్శించుకొంటే కోరికలు నెరవేరతాయని కొంతమంది అనుకోవచ్చు, ఏదో మహాత్ముడిని చూసివద్దాము అని కొంతమంది అనుకోవచ్చు. ఆయన కుమారస్వామి అంశతో జన్మించాడు, ఆయన మహాజ్ఞాని అని ఏదో ముగ్గురు, నలుగురికి తప్పించి తెలియదు, ఒకవేళ తెలుసు అని అనుకొన్నా తెలియదు అని గణపతిశాస్త్రిగారు చెప్పారు.

(సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 13-12-2007, పాలమూరు)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

కొంతమందికి ఆలోచనే ప్రధానం, వివేకమే ప్రధానం. మన జీవితం వివేకవంతంగా ఉంటే మన శరీరం కూడా నీడ ఎలా వస్తుందో అలాగే మనకూడా ఆనందం వస్తుంది. మనం జీవితంలో నేర్చుకోవలసింది ఏమిటి అంటే గౌరవాలకోసం, గొప్పలకోసం ఏపనీ చేయకూడదు. మీకు నేను ఏదైనా సహాయం చేసాను అనుకోండి దానివలన నాకు సంతోషం రావాలి, మీకు సంతోషం రావాలి. గొప్పలకోసం, గౌరవాలకోసం చేస్తే ఇచ్చినవాడు సుఖపడడు, తీసుకొన్నవాడు సుఖపడడు. గౌరవాలకోసం ఏదైనా మంచి పనిచేసినా దాని వలన పుణ్యం రావచ్చు గాని చిత్తశుద్ధి రాదు, మనస్సుకు నిర్మలత్వం రాదు. ఈ మధ్యన ఒక భక్తుడు నా దగ్గర ఏమన్నాడు అంటే నాకు జనం వద్దు, ధనం వద్దు, గౌరవం వద్దు, చదువు వద్దు, ముక్తి కూడా అక్కరలేదు భగవంతుడి పాదాలయందు భక్తి ఉంటే చాలు అన్నాడు. ఆ భక్తి పర్యవసానంగా ఆయన ముక్తిని యిస్తే ఇవ్వవచ్చు కాని దానికి సంబంధించిన కోరిక మటుకు లేదు అంటున్నాడు. నేను భగవంతుడిని ప్రార్థించేది ఏమిటి అంటే నాకు మోక్షాన్ని ప్రసాదించమని అడగటం లేదు, నీ పాదాలయందు భక్తిని ప్రసాదించు అని అడుగుతున్నాను. భక్తి అనేది నా చేతికి సంబంధించిన పని, ముక్తి అనేది ఆయన చేతిలో పని. నాచేతిలో ఉన్న పనిని శ్రద్ధగా, గౌరవంగా చేస్తాను. అంతేగాని భగవంతుడి చేతిలో ఉన్న పనిలో నేను కలగజేసుకోను. నాకు ముక్తి కావాలని అడిగితే భగవంతుడు చేసే పనిని బలవంతం చెయ్యటం. ముక్తిమీద నా మనస్సు ఉంటే భక్తిని మర్చిపోతాను, వర్తమానకాలం జారిపోతుంది అంటున్నాడు. జీవకోటి అంతా గుణాలచేత ఆడించబడుతోంది. వారికి వారి గుణమే ప్రధానం, వారి అలవాట్లే ప్రధానం కాని భగవంతుడి మాట ప్రధానం కాదు. నేను వారిని బుజాన వేసుకొని తిరగటంలేదు, నాకు భగవంతుడు తప్పించి ఈ జనాల గొడవ అక్కరలేదు అంటున్నాడు.

మనస్సులో గుణాలు ఉన్నాయి, శరీరంలో రంగులు ఉన్నాయి. ఈ గుణాలతో, రంగులతో సంబంధం లేకుండా, అన్ని కాలాలలో, అన్ని అవస్థలలో ఈ జీవకోటికంతటికి ఆధారంగా ఒక చైతన్యం ఉంది. మనం గుర్తించినా, గుర్తించకపోయినా చైతన్యం ఉన్న

మాట నిజం. అది గుర్తించినవారు ధన్యులు, వారు భక్తులు అవుతారు. ఆ చైతన్యాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకోవాలిగాని ఈ గుణాలతో తిరిగే జనాన్ని ఆదర్శంగా పెట్టుకోకూడదు. ఈ సృష్టికి ఆధారంగా, చావు పుట్టుకలతో సంబంధం లేకుండా స్వతంత్ర్యంగా ఏ చైతన్యం అయితే ఉందో ఆ చైతన్యంలో ప్రవేశించటం తప్పించి నాకు ఇంకో గమ్యం లేదు, ఇంకో గమ్యం పెట్టుకొన్నానా మహాఅంధకారంలోనికి, కటికచీకటిలోనికి వెళ్ళిపోతాను. గురువు సహాయం లేకుండా అజ్ఞానమనే మహాఅంధకారంలో నుండి మనం బయటకు రాలేము. దేవుడి మీద భక్తి కలగటం తేలిక, గురువు మీద భక్తి కలగటం చాలా కష్టం. ఎందుచేతనంటే దేవుడు మన కళ్ళకు కనబడడు. గురువు మనలాగే శరీరం ధరించి వచ్చి, మనతో కలిసి తిరుగుతూ ఉంటాడు కాబట్టి వాడిమీద భక్తి కలగటం కష్టం. దేవుడు ఎక్కడో వైకుంఠంలో ఉన్నాడు అంటే తొందరగా భక్తి కలుగుతుంది, మనకు ఎదురుగా కనిపించే గురువు మీద భక్తి కలగటం కష్టం. దైవభక్తికంటే గురుభక్తి కష్టం. భగవంతుడు అంతటా వ్యాపించి ఉన్నాడు, మన హృదయంలో ఉన్నాడు. నీకు నేను అనే తలంపు ఉంది కదా, వాడినే మనస్సు, జీవుడు అంటారు. ఈ జీవుడు ఎక్కడైతే ఉదయించి వస్తున్నాడో అక్కడే దేవుడు ఉన్నాడు. ఈజీవుడిని ఆదేవుడి దగ్గరకు పంపాలంటే గురువు సహాయం లేకుండా సాధ్యం కాదు. జీవుడు ఏ చైతన్యంలో నుండి అయితే వస్తున్నాడో అక్కడకు పంపటానికి నాకు ఏ ఆటంకాలు వస్తున్నాయి, నాకు ఉన్న బలహీనతలు ఏమిటి, నా మనస్సుకు ఎందుకు లోచూపు రావటంలేదు అని ఆలోచించుకొని ఆ ఆటంకాలను తొలగించుకోవటానికి ప్రయత్నం చేయాలి, అదే సాధన. నా మనస్సుకు లోచూపు రాకపోవటానికి కారణం మీకు తెలియకపోయినా, నాకు తెలుస్తుంది కదా. ఆ ఆటంకాలన్నీ పరిశీలించుకొని, ఒకోదానిని నిరాకరించుకొంటూ రావాలి. ఆటంకాలకు స్వాగతం చెప్పకూడదు, వాటిని నిరాకరించు. ఈ అలవాట్లు అన్నీ నిజంకాదు, ఇవన్నీ తెచ్చిపెట్టుకొన్నవే అని, వాటిలో ఉన్న నిస్సారతను గ్రహించి వాటిని వేరుతోసహా తొలగించుకోవటమే సాధన యొక్క గమ్యం.

భగవంతుడు నిరాకారుడు, నిర్గుణుడు. ఆయనకు ఆకారం లేకపోయినా పనిచేస్తాడు, గుణాలు లేకపోయినా ఆయనను తెలుసుకోవటానికి ఎటువంటి దైవీసంపద కావాలో దానితోటి అనుగ్రహిస్తాడు. మీకు శరీరం ఎలా ఉందో దేవుడికి కూడా శరీరం ఉండాలని మీరు అనుకోవద్దు. ఆయన శరీరం లేకుండా పనిచేయగలడు. మీ మనస్సుకు లోచూపును కలుగజేసి, ఆయనలో ఐక్యం చేసుకోవటానికి ఆ శివుడే దేహం ధరించి వస్తే ఆయన మీకు శివుడిగా కనబడడు, జీవుడిగా కనిపిస్తాడు. పరమాత్మ ఏమని చెప్పాడు అంటే నేను భూమి మీద అవతరించకపోతే దేవుడు లేడు అంటున్నారు, అవతరిస్తే అందరూ అవమానం చేస్తున్నారు, ఒక శరీరం ధరించి భూమి మీదకు వస్తే ఈ దేహదారులందరూ ఏమను కొంటున్నారు అంటే వాడికీ దేహం ఉంది, మనకీ దేహం ఉంది. మనలాగే బట్టలేసు

కొంటున్నాడు, తింటున్నాడు అని శరీరలక్షణాలన్నీ అంటగడుతున్నారు. ఎవరో కొద్దిమంది సత్పురుషులు, భక్తులు మాత్రమే గుర్తించగలుగు తున్నారు, అలా గుర్తించేవారు తరిస్తారు. మేము మీకు బోధించటం గౌరవాలకోసమో లేక మాకు జ్ఞానం రావాలని భోదించటమా? మీ దగ్గర మన్ననలు పొందితే మాకు వచ్చేది ఏమిటి? ఇదంతా దుమ్ముతో సమానము. గౌరవాలు, అగౌరవాలు అన్నీ జీవుడికే. వాడు ఇష్టాలు, అయిష్టాల మధ్యన తిరుగుతూ, ఈ లోకానికి ఆలోకానికి ప్రయాణాలు చేస్తూ ఇలా ఎన్ని జన్మలు ఎత్తినప్పటికీ వాడు పునర్జన్మలలో నుండి బయటకురాలేడు.

సత్పురుషులతో సహవాసం చేయాలనే బుద్ధి ప్రతీ మనిషికీ కలుగదు, వాడిలో ఉన్న కర్మదోషం ఆ బుద్ధిని కలుగనివ్వదు. ఈ వలయంలోనుండి, మాయలోనుండి, ఈ అజ్ఞానంలోనుండి గురువు యొక్క దయ లేకుండా బయటపడలేము, అసలు మనకు దారే కనబడదు. ఒకసారి మనం గురువుఅనుగ్రహంలో పడితే ఏదో జన్మలో మోక్షం వచ్చి తీరుతుంది. భగవాన్ దగ్గర మాధవస్వామి అని ఒకడు ఉండేవాడు. భగవాన్‌కు ఏది కావాలన్నా మాధవా, మాధవా అనేవారు. భగవాన్ ఏది చెపితే అది చేసేవాడు, ఆయనను అంటిపెట్టుకొని ఉండేవాడు. దానిని అర్పణ అంటారు, శరణాగతి చేసినవాడే జ్ఞానం పొందటానికి వచ్చే ఆటంకాలను నిరాకరించగలడు కాని శరణాగతిలేనివాడు నిరాకరించలేడు. కొంతకాలానికి ఆ దేహానికి టైము వచ్చేసింది. మాధవ శరీరం విడిచిపెట్టాక గుజరాత్‌లో బరోడాలో మహారాణి ఇంటి దగ్గర తెల్లనెమలి కింద పుట్టాడు. ఎక్కడ అరుణాచలం, ఎక్కడ గుజరాత్, భగవంతుడి యొక్క విలాసం చూడండి. కొంతకాలానికి ఆరాణిగారు భగవాన్ దర్శనం చేసుకోవాలని భగవాన్‌కు ఏమి సమర్పించుకొందాము అని ఆలోచించి ఈ నెమలిని సమర్పించుకొందాము అనుకొని, ఆ తెల్లనెమలిని చిన్న పిల్లగా ఉన్నప్పుడే తీసుకొని వచ్చింది. రాణిగారు రెండురోజులు ఉండి ఆ నెమలిని ఆశ్రమంలో విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోయారు. భగవాన్ ఏమన్నారు అంటే ఈ నెమలిని మేము పెంచాలికదా, ఇక్కడ పెంచే అవకాశం తక్కువ, మిగతా నెమళ్ళు ఉన్నాయి, అవి రంగు నెమళ్ళు దీనిని చేరనిస్తాయో, లేదో అన్నారు. మీరు వద్దని చెప్పినా, నేను మీకు సమర్పించాలి అనుకొని వచ్చాను కాబట్టి ఇక్కడ విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోతాను అని మహారాణిగారు చెప్పారు. మనుషులతో మాట్లాడినట్లే భగవాన్ జంతువులతోటి కూడా మాట్లాడేవారు. నెమళ్ళకి వేరుశెనగపప్పు, జీడిపప్పు బద్దలు పెట్టేవారు భగవాన్. భగవాన్ దానిని నెమ్మదిగా మచ్చిక చేసుకొని, ఈ గ్రౌండ్ దాటి బయటకు వెళ్ళవద్దని చెప్పేవారు, మిగతా నెమళ్ళు కూడా దానిని ప్రేమగానే చూసేవి. ఈ తెల్లనెమలి పుస్తకాల బీరువా దగ్గర కూర్చొని ముక్కుతో వాటిని పొడుస్తూ ఉండేది. వీడు మాధవస్వామి అని భగవాన్‌కు గుర్తుకు వచ్చింది. మాధవస్వామి ఉండగా ఏమండీ భగవాన్ మీరు ఏదో చెపుతున్నారు మాకు రిఫరెన్స్ ఉండాలి కదా అంటే మాధవా బీరువా దగ్గరకు వెళ్ళి ఆ పుస్తకం తీసుకొనిరా అనేవారు భగవాన్. భగవాన్‌కు పుస్తకాలు

ఇచ్చేవారము కదా అని జ్ఞాపకం వచ్చి ఆ బీరువాదగ్గర పుస్తకాలను పొడిచేవాడు. అంటే ఆ శరీరంలో తరించే యోగం లేదు మరల నెమలి రూపంలో భగవాన్ దగ్గరకు వచ్చి తరించాడు, అదీ గురువు అనుగ్రహం.

సర్వసాధారణంగా ఈ లోకంలో కృతజ్ఞతాభావం, విశ్వాసం తక్కువగా ఉంటుంది, అది లోకం యొక్క పోకడ. వారికి నామీద విశ్వాసం లేదు, వీరికి నామీద విశ్వాసం లేదు అనే మాటలు భగవాన్ ఎప్పుడూ చెప్పలేదు. సముద్రంలో అనేక కెరటాలు వస్తాయి. సముద్రానికి దాని అలల గురించి ఏమి తెలియదు. నీకు విశ్వాసం లేదు అని చెప్పవలసిన పని ఆయనకు లేదు, విశ్వాసం ఉన్నవాడు బాగుపడతాడు. ఆయనకు ఏల ఈ గోల. వీరు మంచివారు, వారు చెడ్డవారు ఇవి అన్నీ మనస్సులో ఉన్నాయి. ఆత్మకు మంచిలేదు, చెడ్డాలేదు, ఏదీ లేదు, అది ఆయనై ఉన్నాడు. ఇంక ఆయనకు ఈ గోల ఏముంటుంది. ఒక కవి మాధవస్వామి మీద పద్యాలు వ్రాసుకొని వచ్చి భగవాన్ దగ్గర చదువబోతున్నాడు. ఇక్కడ దొరికారు భగవాన్. నువ్వు చదువుతున్నావు, నువ్వు ఎవరి గురించి వ్రాసుకొని వచ్చావో వాడు వినాలి కదా. అప్పటివరకు వాడు మాధవస్వామి అని భగవాన్ ఎక్కడా తేలలేదు, ఆయనకు లోపల తెలుసు. నాయకుడు ఇక్కడలేడు, నువ్వు చదివేస్తాననంటే ఎలాగ? ఇదంతా ఎవరికి వినిపిస్తావు అని ఆ నెమలిని ఏదో పేరు పెట్టి గట్టిగా పిలిచారు, భగవాన్ కేకలు వినిపించి అక్కడకు వచ్చింది. ఇప్పుడు నాయకుడు వచ్చాడు, చదువు అన్నారు. వీణతో వాడు పది పద్యాలు చదివాడు. అవన్నీ విన్నాడు. ఆపు చేసి వీణను ప్రక్కన పెడితే ఆ వీణను పొడుస్తున్నాడు నెమలిరూపంలో ఉన్న మాధవస్వామి. వాడు పట్టించుకోవటం లేదు. అప్పుడు భగవాన్ అన్నారు నువ్వు చూసుకోవటంలేదు, నీ వీణను పొడుస్తున్నాడు అంటే ఇంకోసారి పాడమని అర్థం అని చెప్పారు. అప్పుడు మరల పాడితే విని ఆనందించి కన్నీళ్ళు కార్చాడు మాధవస్వామి. గోలక్ష్మిని ఆయన చేతుల మీదుగా ఎలా పంపారో, చివరకు ఈ నెమలి రూపంలో ఉన్నవాడిని కూడా ఆయన చేతులతో పంపారు. లక్ష్మి వెళ్ళిపోయిన తరువాత, నెమలి రూపంలో ఉన్న మాధవస్వామి వెళ్ళిపోయిన తరువాత భగవాన్ ఒకమాట అన్నారు. లక్ష్మి వెళ్ళిపోయింది, మాధవుడు కూడా వెళ్ళిపోయాడు, ఇంక నేను ఉన్నాను అంటే నాకు ఇంకా చావు రాలేదు అని, అది వాళ్ళమీద ఉన్న ఆప్యాయత. మనం క్లోజ్‌గా పరిశీలిస్తే దొరుకుతారు గాని పరాగ్గా ఉంటే మనకు అర్థం కాదు.

జ్ఞాని ఎవడినీ ప్రేమించాలని ప్రేమించడు, ప్రేమించకుండా ఉండలేడు కాబట్టి ప్రేమిస్తాడు. ధర్మాన్ని ఆచరించాలని ఆచరించడు, ఆచరించకుండా ఉండలేడు కాబట్టి ఆచరిస్తాడు. వర్షంకురిసే టప్పుడు ఇవి మంచివారి పొలాలు, ఇవి చెడ్డవారి పొలాలు అని ఏమీ ఉండదు. అందరి పొలాల్లోను కురుస్తుంది, అందరి ఇళ్ళమీద కురుస్తుంది. అలాగే జ్ఞాని సమక్షంలోనికి ఎవరు వెళ్ళినా ఆయన మనలను చూసేటప్పుడు మనలో ఉన్న గుణాలను

చూడడు, మనలో అంతర్యామిగా ఉన్న పరమాత్మనే చూస్తూ ఉంటాడు. అమృతాన్ని వర్షింపచేస్తాడు. జుర్రుకొన్నవారు ధన్యులు. మనకు దైవానుగ్రహం వచ్చినప్పుడు దాని వైభవం ముందు మనకు ఉన్న చదువులు, అధికారాలు, పైసాలు అన్నీ గడ్డిపరకతో సమానము, అదీ దానియొక్క వైభవం. ఎప్పడో సడన్‌గా దైవానుగ్రహం వచ్చి మిమ్మల్ని స్వాధీనం చేసుకొన్నప్పుడు మీ మనస్సుమీద, మీ శరీరం మీద, మీ గుణాలమీద ఉన్న అభిమానం పోయి చైతన్యంలో ఐక్యమైపోతారు, అది మీ కడసారి జన్మ. ఆ చైతన్యం ఎప్పడు మిమ్మల్ని స్వాధీనం చేసుకొంటుందో, ఆ శుభగడియలు ఎప్పడు వస్తాయో, ఆ ముహూర్తం ఆయనే పెట్టుకొంటాడు కాని మనం చేసేదికాదు. నాకు అది ఇయ్యి, నాకు ఇది ఇయ్యి, నాకు మోక్షం ఇయ్యి అని అడిగితే అది శరణాగతా, అది సమర్పణ భావమా, అది భక్తా. చైతన్యం ఎప్పడైతే మిమ్మల్ని స్వాధీనం చేసుకొందో అప్పడు ఈ దేహం మరణించినా, ఈ దేహం భూమి మీద తిరుగాడుతున్నా, మీకు లోకం కనిపిస్తున్నా, లోకం కనిపించకపోయినా చైతన్యం తాలుక శాంతి, కాంతి, ఆనందం మిమ్మల్ని క్షణం కూడా విడిచిపెట్టవు, ద్వైతులు ఏమంటారు అంటే మనం బ్రహ్మానందంలో కలిసిపోతే ఎలాగ, ఆనందం అనుభవించటానికి నేను ఉండాలి కదా, ఈ నేను కూడా భగవాన్ తీసేయమంటున్నారు, ఈ నేనుపోతే ఎలాగ? అంటారు. భగవాన్ ఏమంటున్నారు అంటే నేను చెప్పే ఆనందం ఎటువంటిది అంటే అది అలౌకికమైనది, అభౌతికమైనది. నేను ఆనందం అనుభవించాలి అంటే అక్కడ నేను ఉంది, ఆనందం ఉంది. ఈ ఆనందం, ఈ నేను రెండూ కలిసిపోయి ఎక్కడైతే ఐక్యమైపోతాయో అట్టి బ్రహ్మానందంలోనికి మిమ్ములను తీసుకొనిపోతాను, అప్పడు ఆనందంలో, శాంతిలో ఊగిసలాడటమే, ఈ తలంపులతో పనిలేదు. నువ్వు ఆనందిస్తూ ఉంటావు, నేను ఆనందిస్తున్నాను అనే ఆ నేను కూడా ఆనందంలో కలిసిపోయి ఊగిసలాడతావు.

నువ్వు ఏదైనా ఒక పని చేస్తే, ఒక మాట మాట్లాడితే, మనస్సులో ఏదైనా ఒక ఆలోచన వస్తూ ఉంటే అది లోకానికి ఉపయోగపడాలి లేకపోతే నువ్వు మోక్షం పొందటానికైనా ఉపయోగపడాలి. లోకక్షేమాన్ని, మోక్షంపొందటాన్ని వీటిని రెండింటిని సమన్వయం చేసుకొని పనిచెయ్యి. కేవలం వెల్‌ఫేర్, వెలఫేర్ అంటూ కూర్చోవద్దు, నువ్వు ఏది పొందాలో అది మర్చిపోవద్దు. మీ ఇంటికి ఎవరైనా అప్పకోసం వచ్చారు అనుకోండి మీరు అంతటివారు, ఇంతటివారు అని ముందు పొగుడుతాడు, తరువాత పదివేలు అవసరమండి, నోటురాసి ఇస్తాను అంటాడు. ఆ పదివేల కోసం వాడిని పొగిడి ఏనుగు మీద కూర్చోబెడతాడు. నన్ను ఎంత పొగొడుతున్నాడో, నన్ను ఎంత ప్రేమిస్తూ మాట్లాడుతున్నాడో అని వీడు అనుకొంటాడు. వాడి స్వార్థం కోసం ఇలా మాట్లాడుతున్నాడు, వాడి స్వార్థాన్ని ప్రేమించుకొంటున్నాడు అని తెలియని అమాయక జీవితాలు గడుపుతున్నాము. నువ్వు ఏదిగా ఉన్నావో దానిని పొందటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నావు కాని నువ్వు కానిదానిని విడిచిపెట్టటం నీకు ఇష్టం

లేదు. నువ్వు మనస్సువు కాదు, నువ్వు దేహం కాదు, నువ్వు గుణాలు కాదు కాని నువ్వు దేహం మీద, మనస్సుమీద భ్రాంతిని విడిచిపెట్టవు. అవి విడిచిపెట్టవు నీకు సత్యం కావాలి, జ్ఞానం కావాలి అంటే ఎలా వస్తుంది. మీకు పాడైపోయిన ఇల్లు ఉంది అనుకోండి, పాడైపోయిన ఇల్లు విప్పము, అక్కడ డాబా కట్టుకోవాలని ఉంది అనే మాట ఎటువంటిదో నువ్వు కానిదానిని విడిచిపెట్టకుండా నువ్వు ఏదిగా ఉన్నావో దానిని తెలుసుకోవటానికి ప్రయత్నం చేయటం కూడా అటువంటిదే. ఇవన్నీ ఎండమావులలో ఉన్న నీళ్ళు వంటివి.

నువ్వు వంద సంవత్సరాలు బతికినా హృదయాన్ని ఖాళీచెయ్యటం మానేసి, నేను అంతటివాడిని, నేను ఇంతటివాడిని అని బరువులు మోస్తూ ఏదైతే ఖాళీచెయ్యాలో దానిని ఖాళీచెయ్యటం మానేసి రోడ్డు మీద దుమ్ము అంతా తెచ్చుకొని హృదయంలో నింపుకొని నాకు జ్ఞానం కావాలి అని అడుగుతూ ఉంటే భగవంతుడు అమాయకుడా నీకు జ్ఞానం ఇవ్వటానికి. నువ్వు ఎన్ని సంవత్సరాలు బతికినా ఈ ప్రకృతిగొడవలతో హృదయాన్ని నింపుకొంటున్నావు. ఎక్కడైతే భగవంతుడు ఉన్నాడో అక్కడ కప్పేస్తున్నావు. భూమిలో పదార్థం ఉంది అనుకో అది మనకు దొరకాలి అంటే అక్కడ భూమిని తవ్వితే ఆ పదార్థం దొరుకుతుంది. అలాగే నీ హృదయంలో ఉన్న దుమ్మును తొలగించుకొని హృదయాన్ని ఖాళీచేసుకొంటే అక్కడ ఉన్న బ్రహ్మం నీకు వ్యక్తమవుతుంది. నీ హృదయంలో ఉన్న దుమ్మును తొలగించుకోవు, నీకు జ్ఞానం కావాలా? నీవు ఏదైతే కాదో దానిని విడిచిపెట్టాలి. నీవు ఏదైతే కాదో దానిని విడిచిపెట్టటం అంత తేలిక కాదు ఎందుచేతనంటే అదే నువ్వు అనుకొంటున్నావు కాబట్టి. గురువు అనుగ్రహం లేకుండా నీవు దానిని విడిచిపెట్టలేవు. భగవాన్ అంటున్నారు ఒక గది ఖాళీ చెయ్యాలి అంటే దానిలో ఉన్న వస్తువులు అన్నీ బయటకు తియ్యకుండా ఆ గది ఖాళీ ఎలా అవుతుంది. అలాగే నీ హృదయంలో ఉన్న వాసనలను బయటకు లాగి కాల్చి బూడిద చేయకుండా నీ హృదయం ఎలా ఖాళీ అవుతుంది. నీ హృదయంలో ఉన్న ప్రకృతి గొడవలను బయటకు గెంటితే కదా అది ఖాళీ అయ్యేది, అప్పుడు కదా నీకు ఈశ్వరసాక్షాత్కారం. గదిని ఖాళీ చెయ్యటం అంటే ఖాళీని ఎక్కడ నుండో తీసుకొనిరావటం కాదు. అందులో ఉన్న వస్తువులు బయట పాడేస్తే అది ఖాళీ అవుతుంది. అలాగే నీ హృదయంలో ఉన్న చైతన్యాన్ని ఎక్కడ నుండో తీసుకొని రానక్కరలేదు, దానిని మూసేసిన గొడవలను బైటపడవేయటమే.

భగవాన్ అంటారు నువ్వు ఇల్లు విడిచిపెడితే జ్ఞానంరాదు, ఇంటిమీద ఉన్న మమకారం విడిచిపెడితే జ్ఞానం వస్తుంది. ఒకోసారి మీరు ఎదురుగా ఉన్నా గురువు మాట్లాడడు. మీలో ఉన్న వాసనను తీసెయ్యటానికి, మీ హృదయంలో మీరు ఐక్యం అవ్వటం కోసం మీతో మాట్లాడకుండా, మీతో పరిచయం లేనట్లు నటిస్తున్నాడు అనుకోండి. గురువు గారికి ఈ రోజు కోపంగా ఉంది అని మీరు అనుకొంటారు. గురువు ఆత్మ అయి ఉన్నాడు, అక్కడ ద్వితీయం లేదు, కోరిక లేదు, కోపం లేదు, వేరుబుద్ధి లేదు, ఇవన్నీ మనస్సుకు సంబంధించిన

గొడవలు. గురువు మీతో మాట్లాడకపోతే ఇదేమిటి ఈ రోజు గురువుగారికి కోపం వచ్చింది ఏమిటి, గర్వం వచ్చింది ఏమిటి అని ఇలా ఏదో ఒకటి అనుకొంటారు ఎందుచేతనంటే మీరు ఏదో ఒకటి అనుకోకుండా ఉండలేరు. మీరు అనుకొనేది మీకు ఆత్మజ్ఞానసముపార్జనకు అడ్డు వస్తోంది అని తెలియజేయటానికి గురువు చేసే యాక్షన్ అది. అది పర్సనల్ యాక్షన్ కాదు. ఈ ప్రకృతిలో నుండి, జననమరణచక్రంలో నుండి నిన్ను విడుదలచేసి మహాచైతన్యంలో నిన్ను ఐక్యంచేయటానికే కోపం నటిస్తున్నాడని తెలిసినవారు ధన్యులు. నీకోసమే ఆయన కోపం నటిస్తున్నాడు గాని అది పర్సనల్ యాక్షన్ కాదు, ఇది మీరు గుర్తు పెట్టుకోండి. అది పర్సనల్ రియాక్షన్ అనుకోవటం వలన గురువు మీద మనకు భక్తి కలగటం చాలా కష్టం. నువ్వు ఏదైతే అవునో దాని తాలుక ఎరుక వచ్చేవరకు కానిదానిని అదే అనుకొంటావు. దేహమే అది, మనస్సే అది అనుకొంటూ ఉంటావు. దేనికైతే పుట్టుక లేదో, దేనికైతే చావులేదో అది నీవైనప్పటికీ అది నీకు తెలియకపోవటం వలన అది చనిపోతోంది, అది పుడుతోంది అనుకొంటున్నావు. రాత్రిళ్ళు మనకు స్వప్నాలు వస్తాయి. మెలుకువ వచ్చాక ఇది అంతా అబద్ధం, నా మంచం మీద నేను ఉన్నాను అని ఎలా అనుకొంటాడో అలాగే మహాచైతన్యంలో మేల్కొన్నప్పడు ఈ జన్మలు, చావు పుట్టుకలు, నువ్వుపడ్డ బాధలు, లాభ నష్టాలు, భోగాలు, రోగాలు ఇవన్నీ స్వప్నమాత్రమే అని నీకు తెలుస్తుంది. నేను ఎప్పడూ ఆత్మగానే ఉన్నాను, దానిని మర్చిపోవటం వలన ఇన్ని గొడవలు పడ్డాను అనే అనుభవం మీకు వస్తుంది, అది చివరి జన్మ.

చైతన్యానుభవం నువ్వు ఏదో అనుకోవటం వలన రాదు. నీ ప్రవర్తనను చూసి, నీ సద్బుద్ధిని చూసి, నీ హృదయాన్ని చూసి ఆ మహాచైతన్యానికి ఎప్పడైతే దయ కలిగిందో అప్పడు సడన్‌గా వచ్చి నిన్ను ఆక్రమించుకొంటుంది, ఆక్రమించుకొన్న వెంటనే శవబుద్ధి నశిస్తుంది, మనం కానిదంతా కొట్టుకొనిపోతుంది, మనం ఏదిగా ఉన్నామో అది మనకు స్వరూపంగా వ్యక్తమవుతుంది. నిన్ను ఆక్రమించుకోవటానికి అది ముహూర్తం పెట్టుకొంటుంది, దానికి మనం ప్రిపేర్ అవ్వటమే మనం చేసే సాధన. విషయ చింతనలో నుండి, విషయ సుఖాలలోనుండి, భోగాలలో నుండి వచ్చే ప్లెజర్‌కంటే వివేకంలో నుండి, డిస్‌క్రిమినేషన్‌లో నుండి వచ్చే శాంతి ఎక్కువకాలం నిలబడుతుంది. కుమారుడు అంటే చెడ్డను తొలగించేవాడు, మహాచైతన్యంలో ప్రవేశించటానికి ఏ కారణాలు అయితే మీకు అడ్డువస్తున్నాయో వాటిని ముక్కలు ముక్కలుగా నరికేవాడే కుమారుడు. గురుశిష్య సంబంధం లేకుండా మిమ్మల్ని జ్ఞానంతో, శాంతితో నింపేవాడే కుమారస్వామి. భగవాన్ పుల్లమ్మగారి వంక చూస్తున్నారు అనుకోండి, ఏమిటండీ అలా చూస్తున్నారు అంటే నన్ను నేనే చూసుకొంటున్నాను అనేవారు. ఆయన ఏమిటి ఆత్మ, అక్కడ కనిపించేది కూడా ఆత్మే. తాను ఏదిగా ఉన్నాడో చూసేదానిలో కూడా అదే ఉంది. ఇతరులను చూస్తున్నాడు అని

మీకు అనిపించవచ్చుగాని ఆయనను ఆయనే చూసుకొంటున్నాడు. వాడే స్కంధుడు, వాడే కుమారస్వామి, వాడే రమణుడు. భగవాన్‌లో విశేషం ఏమిటి అంటే ఈ ప్రపంచంలో ఏ సంఘటన వలన ఆయనకు రియాక్షన్ రాలేదు. జనం లేకపోయినా, కీర్తి లేకపోయినా, ధనం లేకపోయినా గురువు గురువే.

(సద్గురు శ్రీనాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 21-12-07, అత్తిలి)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

సనత్‌కుమారుడు నారదుడికి ఆత్మవిద్య బోధించాడు. నేను 64 విద్యలలో పండితుడను, ఇన్ని విద్యలలో పండితుడనైనా నాకు దుఃఖం ఆగటంలేదు, అశాంతి వచ్చేస్తోంది అని నారదుడు సనత్‌కుమారుడిని అడిగాడు. నువ్వు అన్ని విద్యలు నేర్చుకున్నావుగాని ఏవిద్య నేర్చుకొంటే దుఃఖం మూలంతో సహా నశిస్తుందో అది నేర్చుకోలేదు, అది నీకు తెలియటం లేదు, మిగతావిద్యలు నేర్చుకొన్నా ప్రయోజనం లేదు అని అప్పుడు ఆత్మవిద్యను సనత్ కుమారుడు నారదుడికి బోధించాడు. ఈ విద్యను శ్రద్ధగావిని, గుండెకు పట్టించుకో అప్పుడు దుఃఖ స్పర్శలేనిస్థితిని పొందుతావు అని చెప్పాడు. దీనినే బ్రహ్మవిద్య అంటారు. నువ్వు బ్రహ్మంను విడిచిపెట్టి ఎక్కడికి వెళ్ళినా అశాంతే అని చెప్పాడు. ఆ సనత్‌కుమారుడే సుబ్రహ్మణ్యుడుగా వచ్చాడు. తారకాసురుడు అనే రాక్షసుడు ఉండేవాడు, వాడిని ఎవరూ చంపలేకపోతున్నారు, శివుడికి ఒక కుమారుడు వస్తే వాడు తారకాసురుడిని సంహరించగలడు కాని ఎవరివలన సాధ్యం కాదు అని చెప్పారు. తారకాసుర సంహారం కోసం నీ ప్రతిరూపం కావాలి అని దేవతలు వెళ్ళి శివుడిని ప్రార్థించారు. శివుడు సనత్‌కుమారుడి దగ్గరకు వెళ్ళి నీకు ఏదైనా కావాలంటే కోరుకోమని అంటూ అతనిని భూమి మీదకు తీసుకొని రావటానికి ఏవో ఆకర్షణలు చూపించాడు. నువ్వు కళ్యాణస్వరూపుడవు, కోరికలు నెరవేర్చగల సమర్థుడవు కాని నాకు కోరికలతో పనిలేదు అంటాడు. అంటే లోకమే లేనివాడికి అసలు కోరిక ఏమిటి? బ్రహ్మజ్ఞానికి ఈ సృష్టి అంతా గడ్డిపరకతో సమానము. మీరు నన్ను కోరుకోమంటున్నారు నేనే మీకు ఇస్తాను కోరుకోండి అంటాడు. వెంటనే శివుడు నా కుమారుడిగా జన్మించు అంటాడు. తీరామాట అన్నాను మీ కుమారుడిగా వస్తాను కాని తల్లి కడుపులో నుండి రాను అన్నాడు. అప్పుడు శివుడి మూడవనేత్రంలో నుండి వస్తాడు, వాడే సుబ్రహ్మణ్యుడు. బ్రహ్మం గురించి వెలితి లేకుండా ఉన్నది ఉన్నట్లుగా సమగ్రంగా తెలిసినవాడు సుబ్రహ్మణ్యుడు, ఆయన జ్ఞానగురువు.

శివుడు పార్వతిల దగ్గర వినాయకుడు, సుబ్రహ్మణ్యుడు కూర్చొని ఉండగా నారదుడు ఒక పండు పట్టుకొని వెళ్ళాడు. నారదుడు ఏదైనా పేచీపెడితే మంచి జరగటానికి పెడతాడు గాని చెడ్డ జరగటానికి పెట్టడు. ఆ పండు ఇద్దరూ కావాలన్నారు. అప్పుడు శివుడు ఏమి చేసాడు అంటే ఈ భూమి యొక్క ప్రదక్షిణ ఎవడైతే ముందుగా చేసివస్తాడో వాడికి పండు